

#سرباز - قهرمان

انکاس شهادت سربازان وظیفه
نیپ ۲۸۸ بمبور در فضای مجازی

تعدادی از جوانانی که تا چند روز قبل در لباس مقدس سربازی، زیر آسمان کویری بمبور دوران خدمت خود را می گذرانده بودند، دیگر هرگز به خانه باز نخواهند گشت. مادرانی که لحظه شماری می کردند تا فرزند جوانشان را در آغوش بکشند، حالا با آنها که برچم روی تابوت هایشان است وداع می کنند. این جوانان، نه در میدان نبرد رو در رو، بلکه در آسایشگاه پادگان هدف حمله موشک های دشمن قرار گرفتند و به شهادت رسیدند. در حمله موشکی به پادگان نیروی زمینی ارتش ۷۳ تن از سربازان وظیفه به شهادت رسیدند. هر یک از این شهیدان، تکه ای از امید و آینده این سرزمین بودند که ناجوانمر دانه از میان مردم ما روده شدند. فضای مجازی کشور با موجی از احساسات و واکنش های مردمی نسبت به این فاجعه مواجه شده است. کاربران شبکه های اجتماعی با به اشتراک گذاری تصاویر و طرح های یادبود برای آنها **#قهرمانان** بمبور را در فضای مجازی ایجاد کردند.

بیشتر نوشته ها درباره انجام وظیفه جوانان برای کشورشان بود؛ «هر سرباز، امید یک خانواده و سرمایه یک ملت است. بمبور امروز بوی بهشت می دهد؛ بوی خون پاک پسرانی که جان دادند تا امنیت ایران باقی بماند»، «بمبور فقط نام یک شهر نیست؛ نشانی از مظلومیت سربازانی است که جان خود را برای امنیت ایران فدا کردند. خون آنان فراموش نخواهد شد» و بعضی ها از ماندگاری آنها گفتند: «اگر روزی گلولی تاریخ خاموش شود، نام این سربازان همچنان بر تارک این سرزمین خواهد درخشید، چون آنها نه با جهر قلم که با خون پاک خود، حماسه ای نوشتند که صفحه هایش هیچ گاه کهنه نمی شود». دسته دیگری از کاربران از خانواده هایی یاد می کردند که دیگر پسران جوان خود را نخواهند دید: «تمام زندگی مادران شان بودند، اما فرزند تا زندگی ما نرود...».

نحوه اجرا چطور است؟

اصل و شرح

بنا بر اعلام رئیس سازمان امور دانشجویان، این اعتبار مشابه شیوه پرداخت یارانه در برخی حوزه ها از جمله

نان است. دانشجویان از طریق سامانه ای که صندوق رفاه دانشجویان طراحی کرده است، غذای مورد نظر خود را انتخاب و ثبت می کنند. بخشی از هزینه غذا توسط دانشجو پرداخت می شود و بخش عمده آن

را دولت به صورت یارانه تأمین می کند. در سال اول اجرای طرح، دهک بندی دانشجویان اعمال نمی شود و همچنین محدودیتی برای دانشجویان نوبت دوم (شبانه) یا استواتی در نظر گرفته نشده است.

مسئولان چه دفاعی از طرح دارند؟

در حاشیه نشست معاونان دانشجویی و دبیران شورای صنفی رفاهی دانشجویان کشور که در دانشگاه علامه طباطبائی برگزار شد سعید حبیبیا، رئیس سازمان امور دانشجویان وزارت علوم با بیان اینکه این طرح بر اساس قانون بودجه سال ۱۴۰۵ ماده ۷۳ ضوابط اجرایی بودجه اجرا می شود، گفته در گذشته دولت یارانه تغذیه را به دانشگاه ها پرداخت می کرد و دانشگاه ها نیز از طریق انعقاد قرارداد با پیمانکاران، هزینه تهیه غذا را پرداخت می کردند اما در طرح جدید، این یارانه به صورت اعتبار در کیف پول دانشجویان شارژ می شود و پول نقد به دانشجو پرداخت نخواهد شد. او مدعی است این شیوه می تواند علاوه بر افزایش شفافیت در هزینه کرد منابع، موجب از تقسای کیفیت و تنوع غذایی شود. به گفته او، در این مدل، دیگر پیمانکار غذا نداریم، بلکه تأمین کنندگان غذا فعالیت می کنند و هر دانشگاه می تواند متناسب با امکانات خود، از چندین تأمین کننده استفاده کند. حبیبیا که گویی نگرانی های دانشجویان درباره اجرای این طرح و تورم های احتمالی در طول اجرای این طرح به گوشش رسیده، گفته با توجه به شرایط جنگی کشور و احتمال افزایش تورم، این موضوع را در جلسات مستمر هفتگی که با نماینده تام الاختیار سازمان برنامه و بودجه مطرح کرده ایم، سازمان برنامه و بودجه اعلام کرده است که جای نگرانی نیست و منابع مورد نیاز متناسب با شرایط تأمین خواهد شد. به گفته او، بر اساس برآوردهای انجام شده، در حال حاضر ۲۲ همت برای اجرای این طرح اختصاص یافته است. علاوه بر این، بخشی از منابع نیز از محل اعتبارات یارانه ای و بودجه ستوانی تغذیه دانشگاه ها تأمین خواهد شد. اینطور که حبیبیا می گوید، این طرح فعلا در سال تحصیلی جدید مهرماه فقط در دانشگاه های دولتی اجرا می شود.

دانشجویان چه می گویند؟

در گفت و گوی همشهری با دانشجویان مهم ترین نگرانی آنها از اجرای این طرح نرخ یارانه پرداختی در برابر تورم موجود در جامعه است. اکثر این دانشجویان که مخالف این طرح هستند، می گویند اگر قیمت غذا بالا برود، اعتبار کیف پول هم به همان نسبت افزایش پیدا می کند یا نه؟ امیرحسین مومنی، دانشجوی یکی از دانشگاه های تهران هم با اشاره به کیفیت غذا به عنوان یکی دیگر از دغدغه های دانشجویی در برابر این طرح می گوید مسئله فقط شیوه پرداخت نیست؛ کیفیت پایین، تنوع کم و مشکلات بهداشتی غذا از مدت ها قبل محل اعتراض بوده و اگر فقط روش پرداخت تغییر کند اما کیفیت همان بماند، اتفاق خاصی رخ نداده است. دغدغه ای را که امیرحسین مطرح می کند، رؤیا میراسماعیلی، دانشجویی دیگر هم اینطور تکمیل می کند و می گوید اگر قیمت رستوران های طرف قرارداد از میزان یارانه بیشتر باشد، سهم پرداختی خودشان افزایش پیدا می کند و در عمل هزینه تغذیه بالا می رود. همین موضوع باعث شده در کنار استقبال از افزایش حق انتخاب، پرسش های زیادی هم مطرح شود. آیا همه دانشگاه ها به تعداد کافی رستوران یا مراکز عرضه غذای طرف قرارداد خواهند داشت؟ از طرف دیگر، چه نهادی قرار است بر کیفیت غذا و قیمت آن نظارت کند تا اعتبار دانشجو در همان چند روز اول تمام نشود؟ البته در مقابل این مخالفان دانشجویی، بخشی از دانشجویان از این ایده استقبال کرده اند، چون معتقدند اگر چند رستوران یا تأمین کننده وجود داشته باشد، دیگر مجبور نیستند فقط غذای سلف را بخورند. اما همزمان این سؤال را مطرح می کنند که در دانشگاه های شهرهای کوچک که شاید فقط یک یا ۲ مرکز طرف قرارداد وجود داشته باشد، این حق انتخاب چه معنایی خواهد داشت؟

سلف در جیب

وزارت علوم می خواهد یارانه غذای دانشجویان را به کیف پول الکترونیکی منتقل کند

فاطمه عسگری نیا | روزنامه نگار | تا همین چند سال پیش، وقت ناهار در بیشتر دانشگاه ها یک تصویر آشنا داشت؛ صفی که آرام آرام جلوی سلف شکل می گرفت، دانشجویهایی که کار نشان را روی دستگاه می کشیدند و سینی هایی که یکی پس از دیگری پر می شد. حالا قرار است این تصویر تغییر کند. وزارت علوم می گوید از سال تحصیلی آینده، یارانه غذای دانشجویان دیگر مستقیم به سلف یا پیمانکار پرداخت نمی شود، بلکه به کیف پول الکترونیکی هر دانشجو می رود؛ اعتباری که او می تواند با آن از مراکز طرف قرارداد غذا تهیه کند؛ تصمیمی که حالا مخالفان و موافقان خودش را دارد.

جامعه امروز

شیرجه در اقیانوس ابر

روستاهای ییلاقی و کوهپایه نشین سوادکوه با چشم اندازهای کوهستانی، جنگل های انبوه و خانه های چوبی سنتی، در این روزهای گرم و آتشین درست شبیه تعبیر یک رؤیای جذاب برای فرار از گرما هستند. به این هوای خنک تماشای پدیده اقیانوس ابر در چمنزارهای وسیع این مناطق را هم اضافه کنید تا بدانید ایران عجب در دانه ای است.

عکس: حسن عیسی پور

قاب جامعه

صرفه جویی برای کمک به مردم جنوب

این روزها که مردم جنوب در خط مقدم جنگ حاضرند و هرشب با شروع حملات دشمن، ردی از خرابی بر تن شهرهای جنوبی باقی می ماند، گرما هم امان مردم را بریده است. گرماي شدید هوا و آسیب دیدگی

«اگر هر یک از ما این همراهی کوچک را انجام دهیم، می توانیم با کاهش بار شبکه، به تأمین بهتر برق مردم جنوب کشور کمک کنیم و از فشار بر شبکه سراسری برق بکاهیم.»

تأسیسات تأمین برق دست به دست هم داد تا وزارت نیرو مردم را برای کمک به اهالی جنوب دعوت به یک چالش کند؛ صرفه جویی یک ساعته در اوج مصرف. در این پیام برای همراهی مردم ایران آمده است:

قاتل لنج ها

روایت صیادان و ملوانانی که روزهای متفاوتی را در بندار جنوب ایران پشت سر می گذارند

گزارش

سحر جعفریان عصر | روزنامه نگار | جنگ در جنوب شماری از لنج ها و قایق ها را سوزانده و شماری را هم از دریا و اسکله به خیابان ها و کوچه ها، پشت در و میان حیاط خانه ها کشانده و شمار کمتری را نیز به عاقبت فروش فوری دچار کرده است؛ «لنج چوبی ۵۰۰ تنی، موتور بانمار»، «یک فروند لنج تفریحی و ساقاری، فایبر گلاس، موتور ۱۰۳۰ اسب بخار». این در حالی است که زندگی در جنوب در گروی لنج ها است و نان بسیاری از بندر نشینان، مستقیم و غیر مستقیم از دریا نوردی آنها گرم می شود. گزارش زیر، روایت لنج داران جنوبی است در روزهای اخیر که جنگ و دریا بست های (تردد ممنوع یا نایمن) متعدد، هم نا نشان را خشک کرده و هم جان شان را به تنگ آورده است.

دور جدید از جنوب

از ۱۷ تیر ماه دوباره صدای انفجار جنگ در شهرهای نوار ساحلی جنوب، بلندتر از صدای امواج دریا و آواز شالوها، همان پرند بومی جنوب شد؛ دوباره موشک های دشمن افتادند وسط زندگی گرم، شرجی، کم آب و حالا هم کم برق ساکنان بندار و اسکله ها و دوباره سایه اندازی پهپادهای شناسایی و بمب افکن در آسمان چاپهار تا خارج رقم خورد. جغرافیای جنگ ۱۷ تیر ماه محدود به بخش هایی از تأسیسات نظامی بندر سیریک، قشم و بندر عباس بود، اما بعد، تا اسکله های صیادی و مسافری، برج مراقبت دریایی بندر چاپهار، بیمارستان، آسایشگاه نظامی بمبور، تأسیسات آب و برق، بل ها و مسیرهای مواصلاتی پیش آمد.

آهای لنج های سوخته، دلوم ماجراتونه

مکت

جنگ به لنج و قایق های اسکله بندر شهرستان عسلویه نیز آتش انداخت. فخرالدین ایوبی، ناخدای ۳۷ ساله روستای بنود به همشهری می گوید: «جنگ بده، ولی به خدا بدترین جای اون، همین لنج سوز به. برای ما جنوبیا لنج و قایق همه چیزه. اگه نباشه چطور پول دراریم؟ کار دیگه بلد نیستیم». لنج او ساعت حدود ۹ صبح ۱۸ تیر ماه مقابل چشمانش در گوشه ای از اسکله سوخت و خاکسترش به آب نشست؛ «تا ۲۰ موشک زدن. اون موقع من خونه بودم. پریدم ترک موتور همسا به و تا خود اسکله دعا خوندم، دعا خوندم...» آتش نشانان شهرداری چاه مبارک زودتر از فخرالدین و دیگر ماهیگیران رسیده بودند و آب به آتش ۱۰ فروند شناور موشک خورده می ریختند. فخرالدین کنجی از اسکله نشسته بود و به زندگی اش که داشت می سوخت. نگاه می کرد. کنار دستش نیز ماهیگیران دیگری بر زمین زانو زده بودند. عکس و ویدئو آن لحظه در شبکه های مجازی پربازدید شد و پیام های همدردی از «جنوب قلم برد گرفته» تا «دلوم ماجراتونه» (دل نگرانم) یکی پس از دیگری منتشر شده و می شود.

لنجر جنگ در اسکله های جنوبی
خبر جنگ که پیچید، بندار و اسکله ها از جمعیت لنجداران و ماهیگیران و جاشوها شلوغ شد؛ «اگه اسکله رو بزنی چی؟»، «نه بابا، کاری به جاهای غیر نظامی ندارن»، «چی می گی خالو؟ پس چطور مدرسه میناب رو زدن؟»، «من که می گم لنج رو از اسکله ببریم»، «خل شدی؟ زن و بچه هامون گشته بمون؟» و «بمانیم کنار قایق هامون...» محسن کاظمی از جاشوهای اسکله کوهسک شهرستان سیریک است؛ «۱۸ تیر به کوهسک حمله کردن؛ صبح زود. خیلی از لنجدارا تو اسکله نگران نشسته بودن. امید و هر مز هم بودن» به این جمله که می رسد غصه اش تازه می شود؛ «اونا بعد از سال ها تونسته بودن با کالی قرض و پس انداز شناور بخن. خودشون که شهید شدن و شناور هاشون هم از بین رفت». سوگ امید برمی موزنتی هر مز، هوای اسکله کوهسک را سنگین کرده و حس و حال دریانوردی برای کمتر کسی گذاشته است. محسن این پست را در صفحه شخصی خود در یکی از شبکه های مجازی منتشر کرده: «دریادلان عزیز، شاید تا ۲۳ و ۲۴ تیر ماه می شد از به مسیر امن (دور از تنگه هر مز) دریارفت و صید کرد، اما حالا واقعا خطرناکه. دیشب ۳ صیاد راهی شدن اما هنوز برنگشته اند...»